

201110895/1/V1.

Datum uitspraak: 23 november 2012

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 12 september 2011 in zaak nr. 09/43299 in het geding
tussen:

en

de minister.

Procesverloop

Bij besluit van 28 oktober 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 12 september 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij terugkeer naar de Democratische Republiek Congo (hierna: de DRC) niet een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De staatssecretaris voert daartoe aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het aan de vreemdeling was om specifiek onderscheidende kenmerken aan te voeren waaruit is af te leiden dat zij dit reëel risico loopt en dat zij hierin, gelet op hetgeen zij in beroep heeft aangevoerd, niet is geslaagd.

2.1. Volgens het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke onderscheidende kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/1, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) zijn verdere specifieke onderscheidende kenmerken ("further special distinguishing features") niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke

behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland (JV 2007/30).

2.2. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat zij, mede gelet op de algemene positie van vrouwen in de DRC, als alleenstaande moeder met psychische problemen een verhoogd risico loopt om bij terugkeer naar de DRC slachtoffer te worden van seksueel geweld. Zij heeft in dit verband verwezen naar het rapport "Soldiers who rape, commanders who condone" van 16 juli 2009 van Human Rights Watch en een brief overgelegd van Vluchtelingenwerk Nederland van 8 augustus 2011, waarin onder meer wordt verwezen naar het algemeen ambtsbericht inzake de DRC van de minister van Buitenlandse Zaken van juli 2011.

2.3. De door de vreemdeling overgelegde informatie biedt, mede gelet op de uitspraken van de Afdeling van 17 februari 2012 in zaak nr. 201106629/1/V2 en 3 oktober 2012 in zaak nr. 201201003/1/V4 (www.raadvanstate.nl), geen grond voor het oordeel dat vrouwen in de DRC een groep zijn die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen.

De vreemdeling diende dus specifiek onderscheidende kenmerken aan te voeren waaruit is af te leiden dat zij een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Vaststaat dat de staatssecretaris in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielscherm van de vreemdeling, waaronder haar verklaring dat zij in de DRC geen familie meer heeft, ongeloofwaardig is. De staatssecretaris voert derhalve terecht aan dat de vreemdeling niet als alleenstaand kan worden aangemerkt. Voorts biedt hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd geen steun voor haar stelling dat vrouwen met een kind van een man met wie zij niet zijn getrouwd, een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van seksueel geweld.

Wat betreft de psychische problemen van de vreemdeling voert de staatssecretaris terecht aan dat, gelet op de uitkomst van het rapport van het Bureau Medische Advisering van 10 mei 2011, de medische problematiek niet zodanig is dat bij terugkeer naar de DRC vanwege die problematiek schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Door te overwegen dat de staatssecretaris niet is ingegaan op de door de vreemdeling ingebrachte brieven van haar huisarts en psycholoog, voor zover hieruit volgt dat zij vrezen dat de vreemdeling in de DRC in een staat komt te verkeren waarin zij niet meer voor de veiligheid van zichzelf en haar dochter kan zorgen, heeft de rechtbank niet onderkend dat deze brieven zijn ingebracht ter ondersteuning van de stelling van de vreemdeling dat haar medische problematiek zodanig is dat bij terugkeer naar de DRC schending van artikel 3 van het EVRM dreigt. Uit de deze brieven blijkt niet dat de vreemdeling als gevolg van haar psychische problemen een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van seksueel geweld. De vreemdeling heeft dit ook niet anderszins aannemelijk gemaakt.

Ten slotte voert de staatssecretaris terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de vreemdeling met de enkele stelling dat zij in een vluchtelingenkamp in de DRC slachtoffer is geworden van mensenhandel en

in Nederland seksueel is misbruikt, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar de DRC een verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van seksueel geweld.

2.4. De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 28 oktober 2009 van de staatssecretaris alsnog ongegrond verklaren.

4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 12 september 2011 in zaak nr. 09/43299;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.A. Idema, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

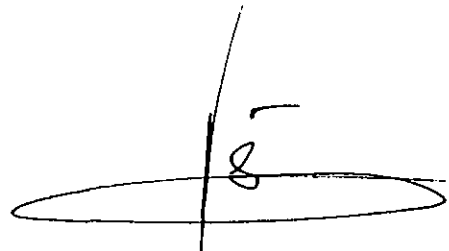
w.g. Idema
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 november 2012

512.

Verzonden: 23 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser